

sin Betydning. Det er den almindelige Opfattelse hos Vidner, at de skulle være meget forsigtige med det, de forklare, fordi de skulle aflægge Ed, og de tro, at det, de skulle aflægge Ed paa, er, at det er objektivt sandt, hvad de sige, i Stedet for at de blot skulle aflægge Ed paa, at det er subjektivt sandt, hvad de sige, Derfor tager han denne Reservation. Men for øvrigt skal jeg ikke opholde mig yderligere derved. Dette Vidne siger dog altsaa, at han har lagt Mærke til, at Betjenten lod Staven falde flere Gange. Han maa altsaa have set en anden Betjent end ham, han har udpeget i Forhøret, bruge Staven flere Gange.

Det tredje Vidne er Snedker Christiansen. Han siger — Sp. 822 — : „han blev da Vidne til, at Inspektionsbetjent Nr. 43, Sørensen, som han ligeledes fik Lejlighed til at tage i Øjesyn, og som han genkender, greb Emilie Rasmussen om den venstre Haand i Armen og trak hende tilbage, medens Betjenten med den anden Haand tildelte hende et Slag med sin Stav oven i Hovedet.” Det er altsaa et klart Vidnesbyrd om, at Betjenten har slaaet. Det fjerde Vidne er saa Fru Christiansen, det nysnævnte Vidnes Hustru. Hun har ganske vist ikke set, at nogen af Betjentene har slaaet, men hun har set Emilie Rasmussen „staa grædende foran Bommene, holdende sig med Hænderne om Hovedet.” Det er dog noget af et Vidnesbyrd. Hvorfor staaar hun grædende og holder sig om Hovedet, naar hun ikke er bleven slaaet, hvad Folk, som sagt, ogsaa stod og talte om.

Dernæst kommer et Vidne, Maler Jørgensen; han siger: „Vidnet saa en af Betjentene, Politibetjent Nr. 38, Danløv, der tilsyneladende var ganske desperat, fare rundt i Mængden og slaa løs med sin Stav. Han slog ganske vildt og ramte flere Personer. Vidnet lagde særlig Mærke til, at en yngre Mandsperson blev ramt af en Stav.” Det er dog ogsaa et klart og tydeligt Vidnesbyrd uden Slinger om, at han har set Betjentene bruge Stavene. Dernæst er der Litograf Asger Smith: „Vidnet saa Inspektionsbetjent Nr. 43, Sørensen, som han fik Lejlighed til at tage i Øjesyn, slaa ganske vildt omkring sig med sin Stav, og han lagde særlig Mærke til to unge Mennesker, som bleve ramte med Staven paa Rygstykkerne.” Det er 6 Vidnesbyrd om, at Betjentene have brugt Stavene til at slaa med, hvad de nægtede. Saa er der Bud Aage Petersen. Han siger, at han saa, da Bommene gik ned, Betjentene „trække Stavene, med hvilke de svingede i Luften.”

„Vidnet saa, at der faldt Slag med Stavene, og at der var nogle, der bleve ramte.” Det er ikke til at komme udenom, selv om man giver nok saa mange Forklaringer om psykologiske Fænomener.

Endelig kommer det 8de Vidne, Bagerikar Aage Nielsen. Han siger: „Han saa da, at nogle af Betjentene pludselig trak Stavene og for ind paa Mængden og slog løs paa denne.” Og da man saa faar hans Forklaring modificeret, idet det paastaas, at han sammenblander dette med noget, der er foregaaet et andet Sted, siger han i alt Fald, at han vil „fastholde, at han har set en Inspektionsbetjent slaa en ung Pige et Slag i Hovedet med Staven.” Det fastholder han trods alle Forsøg paa at faa ham til at gaa fra sin Forklaring. Hans Forklaring er ogsaa i en anden Henseende ganske interessant. Han bliver nemlig gaaet nærmere paa Klingen, og der staaar saa i Protokollen: „Vidnet erklærer, at det saa ikke ud til at være et særlig haardt Slag, og det saa ikke ud til at være tilføjet med Villie og havde nærmest et tilfældigt Præg. Vidnet erklærer udtrykkelig, at det ikke fik Indtrykket af, at det var vedkommende Betjents Hensigt at tilføje den unge Pige Slaget. Vidnet mener, at Betjenten er kommen til at ramme hende, da han ligesom de andre Betjente stod og svingede med Staven. Vidnet saa, at den unge Pige gav sig til at græde lidt, men han saa ikke, at hun tog sig til Hovedet.”

Det er en ganske interessant Protokolltilførsel. Man kan ligesom mellem Linierne læse, hvordan Forhørsdommeren herser med dette Vidne for at faa ham til at ændre sin Forklaring i den Retning, som Dommeren synes, den skal gaa. Det have vi haft saa mange Eksempler paa, hvorledes Dommerne kunne faa Vidner til at forandre deres Forklaring. Man spørger dem: „Var det nu med Villie, at Betjenten slog?” Ja, hvad skal Vidnet svare? Det er jo noget, som ingen Mennesker tør udtale sig bestemt om, og saa siger Vidnet: Det tør jeg naturligvis ikke sige. Og saa bliver det lige straks ført til Protokols, at Vidnet tør ikke fastholde, at det var med Villie. Var det et haardt Slag? spørger man Vidnet. Ja, det kan jeg ikke saadan sige. Vi vide jo alle, hvordan Folk staa, naar de føres som Vidne for Retten. Straks føres der til Protokollen: Det var ikke noget særlig haardt Slag. I det hele kan man af Forhøret mærke, hvorledes Forklaringen søges modificeret. Man maa jo nemlig her huske paa, at det var den samme konstituerede Forhørsdommer, der ledede denne anden Omgang af Forhør,